

DE KAST VAN MIJN LEVEN

Al verhuis je honderd keer, er is vaak iets dat je nooit achter zal laten. Voor de een is dat een bord, voor de ander een bank. Leni van Noord uit Groningen is zeer gehecht aan haar houten archiefkast.

SHYRA HUETING
FOTO CORNÉ SPARIDAENS

Hij is groot, robuust, bijzonder en nog handig ook. Maar dat is niet alles. De houten archiefkast van Leni van Noord is voor haar de kast die ze al vanaf haar vroege jeugd bewondert en bemint. „Ik ken deze kast al bijna mijn hele leven. Het is de kast van opa. Als ik bij opa en oma in IJmuiden kwam, ging ik naar de kast kijken. Hij heeft me altijd geïntrigeerd”, vertelt ze aan tafel in haar bovenwoning in de binnenstad van Groningen waar ze sinds 1990 woont met haar Engelse man Pete Hunt. Het licht valt gul naar binnen en verwarmt het interieur met z'n paarse vloerbedekking. Je hebt er een fraai uitzicht op moderne levende daken vol plantengroei die beneden zijn gebouwd.

Pronkstuk van de woonkamer is natuurlijk opa's kast. In het midden is hij doorgezaagd, maar dat moet je net weten. Als hij niet uit twee delen bestond, had hij nooit al die verhuizingen overleefd die nodig waren. Het meubel verbergt een heel verleden, een verleden dat verder gaat dan dat van Leni alleen. Hoe hij ooit in

het bezit van haar familie van moeders kant is gekomen, is onduidelijk. Maar het moet ergens in de periode tussen 1910 en 1920 zijn geweest dat een zus van opa haar oog er op viel. De kast heeft twee rolluiken, die vakken aan het zicht onttrekken. Ook zitten er twee lades en een uitschuifbare plank in. Wat die oudtante er ooit in stopte? Joost

mag het weten. Maar toen het gevaarte na verloop van jaren naar Leni's opa ging, bewaarde hij er belangrijke stukken in van winkel, kerk, gemeenteraad en schoolbestuur. Anno 2019 volgt Leni zijn voorbeeld. Op haar beurt bewaart ze er haar belangrijke documenten in: de administratie, fotoboeken en vakliteratuur. Aan de rechterkant, tenminste. Het linkerdeel is van Pete. „Er was in onze familie wel meer belangstelling voor de archiefkast, maar blijkbaar vond iedereen dat hij na opa's dood voor mij was.”

Leni is trots op haar grootvader. Eigenlijk had hij willen studeren, maar dat zat er niet in. Hij moest de stoffeerderij en winkel in manufacturen van zijn vader overnemen. Dat deed hij tegen wil en dank, maar boerde goed. Op zijn 55ste kon hij de zaak vervroegd van de hand doen en ging rentenieren. „Ik ben hem dankbaar voor het offer dat hij heeft gebracht en zijn nalatenschap. En voor zijn genen, want ik heb zelf ook het ondernemerschap moeten leren uitoefenen, terwijl ik eigenlijk lerares Engels ben. Het heeft me gebracht waar ik nu ben.”

Na lange tijd op verschillende scholen les te hebben gegeven, besloot Leni dat het mooi was geweest. Ze maakte een carrièreswitch en werd communicatiemedewerker binnen het onderwijs, bij het Martini Ziekenhuis en de provincie. Maar ook dat beviel niet. Ze zette de bakens nogmaals en heeft nu als psychosociaal hulpverlener en opruimcoach een eigen praktijk: De Ontluikende Roos. Ze helpt mensen om rust in hun hoofd en huis te krijgen.

Haar eigen huis is een goed voorbeeld. Nergens stapels post waar nog 'iets'mee moet of bergen kleding die opgeruimd moeten worden. Leni: „Ik hou mensen voor dat wat niet meer bij hen past, weg mag. En dat waar ze blij van worden, mag blijven.” Gelukkig wordt Leni na ruim een halve eeuw nog steeds blij van de archiefkast van opa!

deontluikenderoos.nl